

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789827088.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

En aften havde ualmindelig mange gæster indfundet sig i billardstuen. Vor lille dagligstue, hvor vi børn opholdt os, var ved siden af denne, så vi kunne høre hvert ord igennem den tynde væg. Konversationen i gæstestuen var denne aften meget højrøstet. Amalie og jeg sad og legede, men blev med ét opmærksomme ved, at vore navne flere gange blev gentaget af min fader, der pligtskyldigst plejede at underholde sine gæster. Vi kunne da ikke lade være at lytte, og nu hørte vi, at min fader fortalte dem om sine to småpiger, der var ved teatret, og som alt kunne danse og synge og udføre de dejligste balletter. »De skulle se dem,« vedblev han, »når de her på billardet udfører deres balletter; det er lige så godt som at gå på komedie.« Teatret har en egen tillokkelse for alle som også det, at komme i berøring med selv en nok så ringe af dets personale. Disse herrer gjorde derfor spørgsmål på spørgsmål, og denne højrøstede passiar endte med, at en af dem råbte: »Lad os få dem herind på billardet og se en af deres balletter! De skulle nok blive applauderede, hvis de gør det godt.« - »Ja, lad dem komme herind!« råbte nu alle i munden på hinanden. Jeg rystede over mit hele legeme, thi så lille jeg var, havde jeg dog en medfødt 25 takt, der sagde mig, at det var uværdigt for os at lyde denne opfordring, og komme i kast med disse mennesker. Min fader kom nu med glædestrålende øjne og stolt mine ind til os og sagde: »Hanne og Malle! Kom ind og dans for gæsterne og spil den ballet for dem, som I viste mig i går.« Jeg sprang nu op, løb hen i den fjerneste krog af stuen og erklærede på det bestemteste, at jeg ikke gjorde det. Min fader blev vred, tog mig ved hånden og bød mig straks følge sig. Min søster lo og sagde: »Kom, din nar! Hvad kan det gøre dig?« Min fader førte os nu ind til gæsterne, der støjende omringede os og opfordrede os til at vise vore kunster. Han løftede os uden videre op på billardet og opfordrede os til at begynde. Min søster opmuntrede mig med venlige ord og istemte sin sang, der tjente i stedet for orkester, mens hun dansede hen ad billardet. Jeg fulgte hende nu, idet mine tårer brød frem og steg til en lydelig hulken, alt som gæsternes rå applauderen tiltog.